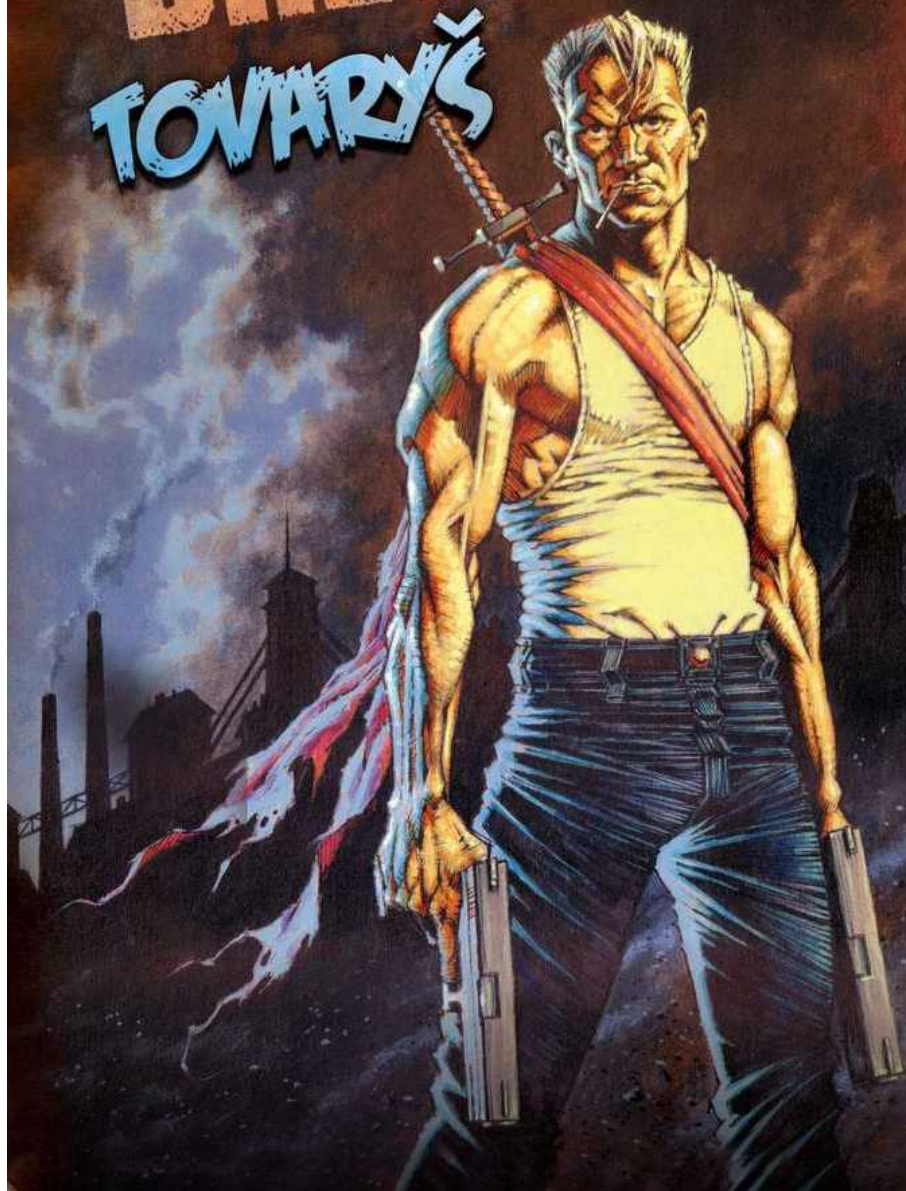

ALEX DRESCHER

PROLNUTÍ
KNIHA PRVNÍ

TOVARYŠ

LEONARDO
PETŘVALD

Knihy Alexe Dreschera v nakladatelství Leonardo

Cyklus Klopp Yggredd

Dokonalý obchod

S čím kdo schází

Není jiných cest

Cyklus Prolnutí

Tovaryš

Alex Drescher

TOVARYŠ

(Prolnutí, kniha první)

LEONARDO
PETŘVALD
2010

Alex Drescher

TOVARYŠ

(Prolnutí, kniha první)

Copyright © 2010 by Alex Drescher

Cover Art © 2010 by Lubomír Kupčák

For Czech Edition © 2010 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-85951-64-6

ISBN 978-80-85951-89-9 (PDF)

ISBN 978-80-85951-90-5 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-85951-91-2 (ePub)

ISBN 978-80-85951-92-9 (mobi)

*Naděnce a Štěpánkovi.
Můžu mít tisíce výhrad, ale na výsledku
to nic nezmění – bez vás bych nebyl nic.*

*Martinovi B. s poděkováním za nadšené betačtenářství,
Šárce za pomoc s překladem „valašských kapitol“
a také Čurdovi, jehož vytrvalým žádostem o dedikaci
prostě nedokážu vzdorovat...*

PROLOG

Křik diváků pomalu přecházel ve frenetický řev. Jejich skandování se odráželo od hrubých betonových stěn, tříštilo se a zase slévalo do jednolitého hluku, který omamoval stejně spolehlivě jako všudypřítomný pach krve a násilí.

Muž s přetátou podkolenní šlachou se s kvílením zhroutil na zem. Tvář se mu přitom zabořila do hroudy zkrvavělé vlhkosti, kterou pořadatelé po předchozím zápase jen překryli novou vrstvou písku. Pokusil se zase zvednout, ale zraněná noha ho odmítla nést.

Jeho protivník neváhal ani minutu. Přiskočil a jeho krátký meč se vzduchem mihl jako hadí jazyk. Ostrý hrot pronikl zraněnému muži mezi lopatky a pohroužil se mu do útroh.

Rozhodčí ukončil zápas dřív, než nešťastník dopadl do písku.

Dav diváků skandoval vítězovo jméno a do arény padaly gumičkou sepnuté válečky bankovek.

Nesebral ze země ani jediný. Věděl, že o to se postarají pořadatelé. On jen stál a s rukama zvednutýma k osvětlenému stropu přijímal hold nadšených fanoušků.

Ochoz nad jeho hlavou byl plný úspěšných mužů, obklopených mladými ženami, kteří se sem přišli dívat na bolest a smrt, sázet na favority a proklínat jejich protivníky, pít šampaňské s jahodami nebo pašovanou whisky ze svobodné části Irska a pak se v přilehlých salóncích milovat na důkaz vlastního života.

Dostat se sem bylo výsadou, důkazem jejich moci a postavení. Kdysi sem chodili finančníci a manažeři, ale po Velké krizi už jejich moc nikdy nedosáhla bývalé úrovně, a tak byli nahrazeni. Nyní se zde bavili asistenti europoslanců, členové různých výborů a komisí

i poslanci národních parlamentů. Byli to lidé, kteří jediným škrtem pera přesouvali miliardy eur. Lidé, které bylo radno si předcházet, nebo je ovládat...

Bookmakeři rozdělili výhry, tělo poraženého bylo odneseno, krev zasypana novou vrstvou písku a bojiště bylo připraveno na vrcholný souboj dne. Souboj šampiónů.

Křik dvou stovek diváků se po příchodů obou borců ještě znásobil. Byli mladí, silní, obalení pletenci svalů a po vzoru dávných gladiátorů se jim kůže leskla olejem. Muži jim záviděli a klíny přihlížejících žen po nich toužily.

Každým pórem z nich vyzařovala agresivita, napětí a touha po boji. Před necelými třemi tisíci lety by spolu bojovali pod spalujícím sluncem, v pískem vysypané aréně amfiteátru. Nemuseli by se se svým uměním skrývat, ale oni se pro několikanásobně vyšší výdělek smířili i s klimatizovaným sportovištěm, do jehož hlediště byl umožněn přístup jen zlomku obecnstva.

Hlasatel nepřeháněl, když je označil za to nejlepší, co mohla aréna nabídnout. Byli sice už desátou dvojicí bojovníků, která měla dnešního dne zkřížit zbraně, ale rozhodně patřili k nejlepším. Oba prošli vítězně dvěma desítkami bojů a kurzy, vypsané na ně bookmakery, tomu odpovídaly. Bylo to však poprvé, kdy se měli setkat mezi sebou a navíc v boji, který neměl skončit pouze prolitím první kapky krve, ale rovnou smrtí jednoho z nich. Tyto souboje byly výjimečné, protože pro majitele arény znamenal takový šampión investici s dlouhodobou návratností vložených prostředků a jeho smrt podobné kalkulace nadobro zhatila. Dnes se ale se smrtí šampióna počítalo, protože si to přál mecenáš her a také si to zaplatil. Měl to být zlatý hřeb večera, poděkování přítomným hostům, kteří toho dne dotáhli do konce přijetí rozpočtu. Rozpočtu, jehož větší část se v průběhu roku díky státním zakázkám přesune do mecenášových kapes.

Malý a plešatící rozhodčí obřadně zamkl bránu arény na zámek. Pro všechny přítomné to bylo znamení, že teď není cesty zpátky. Boj mohl začít.

Tváře přítomných se podvědomě stočily k muži, který seděl v centru toho všeho, obklopen skupinou chladně se tvářících

asistentů s notebooky, komunikátory a satelitními telefony. Seděl tam, v ruce třímal štíhlou sklenici zpola naplněnou šampaňským, ze které se dosud ani jednou nenapil. Sledoval dění kolem sebe stejně jako minulý zápas – a přitom jako by se ho to ani v nejmenším netýkalo, jako by byl povznesen nad prosté radosti prostých smrtelníků.

Toto byl mecenáš her, muž, který věnoval finanční odměnu každému z vítězných borců a kompenzaci rodinám poražených. Působil znuděným až netečným dojmem, ale to bylo jen zdání. Pod jeho odtazitým zevnějškem se skrývala silná mysl s nevšedními analytickými schopnostmi, jejíž projekty nikdy nepocítily hořkost porážky. To vlastně ani nebylo možné, protože jeho vliv pronikal horizontálními i vertikálními strukturami sjednocené Evropy a otevíral mu všechny dveře a sněmovny.

Nikdo ho blíže neznal a nikdo se nemohl nazývat jeho přítelem. Věděli o něm ale všichni. Věděli, respektovali jej a báli se ho. Toto byl Artur Radecký. Před padesáti lety někteří tvrdili, že patří k Iluminátům. Před dvaceti lety ho osočovali, že stvořil NWO.^{*)} Teď už o něm nemluvil nikdo. Už ne. Už dlouho ne...

Nepatrným a lehce znuděným pohybem pravice zahájil zápas.

Zápasníci k sobě přiskočili a vzájemně si zasadili první údery. Bez rukavic a chráničů, bez pravidel a přestávek, zato kovovými boxery s tupými hroty.

Vytryskla první krev. Kůže pod obočím po přesném zásahu praskla a mužovu tvář zalil temně rudý proud. Další úder vehnal několik krůpějí mezi diváky, kteří je přijali stejně nadšeně jako kající svícenou vodu.

Během několika minut si zápasníci rozdali desítky úderů. Tváře jim už hyzdil bezpočet šrámů, stejně jako ramena a předloktí, kterými si snažili krýt citlivé partie.

Obzvláště drtivý úder zasáhl jednoho borce do tváře a za hlasitého praskotu mu roztránil lícní kost. Otřesený muž se pokusil ustoupit, ale už po dvou krocích narazil zády do zdi arény.

^{*)} *New World Order: teorie spiknutí, podle které usiluje elitní skupina nejvlivnějších lidí o světovou moc ovládnutím státních špiček a nejvyšších státních míst (zdroj: www.cs.wikipedia.org) – pozn. aut.*

Souboj získal na intenzitě. Potem a olejem se lesknoucí těla znovu přijímala a rozdávala další drtivé údery a bílým pískem vysypanou plochu arény pokropily další krvavé krůpěje.

Během chvíle uplynul limit, po němž by rozhodčí přerušil kolo a dal sportovcům pár minut na oddych. Zde se však pokračovalo dále.

Někdy kolem osmé minuty začaly oběma mužům viditelně ubývat síly. Oba už připomínali zkrvavělé trosky, a i když ani na okamžik nepolevili, publikum cítilo příchod konce jednoho z nich.

Zvuk satelitního telefonu nikdo z křičících diváků nezaregistroval. Až na vysokého mladíka v brýlích s titanovou obroučkou, který ho s omluvnou grimasou podal Radeckému.

„Ano?“ pronesl Radecký sytým hlasem posazeným v příjemně nízké poloze.

„Kde?“ pokračoval po chvíli, když vyslechl sdělení volajícího.

„Dobře, souhlasím,“ dodal ještě po chvíli a pak telefon podal asistentovi, který ho beze slova vypnul.

„Našli ho,“ oznámil mu pouze a muž přikývl. Další vysvětlení nepotřeboval.

Právě když obrátili zraky zpět k aréně, jeden z borců šťastnou ranou rozdrtil soupeři průdušnici. Ve srovnání s informací, kterou se právě teď dozvěděli, jim předem prohraný boj o nadechnutí, který vedl umírající gladiátor, připadal nezáživný.

Než za tři dlouhé minuty konečně ztratil vědomí, asistenti přijali několik dalších telefonátů, které potvrzovaly, že je vše připraveno a zajištěno.

Když správce arény odváděl pryč vítězstvím omámeného šampióna, Artur Radecký už věděl, že se začalo schylovat k zápasu, s nímž se tento právě ukončený nemohl rovnat.

KAPITOLA PRVNÍ

„Ne!“ zavrčela na mě natupírovaná babizna snad už podesáté a vztekle začala přerovnávat stohy formulářů, které se jí vršily na stole. Kdyby se je ta čůza pokusila vyřídít, neměla by jich tu určitě taková kvanta. Jenomže ona místo toho pořád jen ječela a kvičela, jako bych jí na nože bral. A nebral. Nože už nejsou legální. Stejně jako pistole, pepřáky, ocelové obušky a nunchaky. Bohužel. Ty by jí určitě taky popohrnaly.

„Jak říkám, Herr Svatek, nemohu vám pomoci. Pro tento měsíc jste už vyčerpal dávku sociální podpory do posledního centu!“

„S tisícovkou euro to nebylo žádné umění. Zaplatil jsem cimru, předplatil si poukázky v komunitní vývařovně a bylo vymalováno. Jenomže mi nevyšlo na doktora a toho já potřeboval, protože mě už zase zlobil kus šrapnelu, co ve mně nechali, když šetřili při poslední reformě zdravotnictví...“

„Unijní zdravotnictví není holubník,“ zaječela na mě matróna vztekle. „Byl jste to vy, kdo odmítal platit solidární regulační poplatek s odvoláním na dávno zapomenutou listinu čehosi. Jako by vám nestačila druhá Lisabonská, první Madridská a těch pět Berlínských smluv, které upravují všechno, co slušný občan Unie potřebuje. Bylo jen spravedlivé, že vám vzali veteránský příspěvek. Dostal jste, co vám patří. To máte za to, že jste sabotoval naše úsilí vytáhnout Unii z marasmu stagnace – a účast na té nepovolené demonstraci vám taky zrovna neprospěla.“

Nepovolená demonstrace? Co to ta koza mele? blesklo mi hlavou, dokud jsem si nevzpomněl na mlhavé sobotní ráno (má sobotní rána bývají obvykle hodně mlhavá), kdy jsem se potácel do své oblíbené

vývařovny pro sociální šlichtu, a strhl mě s sebou skandující dav extremistů. Než jsem zjistil, o co jde, dostal jsem třikrát obuškem a ještě týden potom jsem měl od slzáku opuchlé oči.

„Takže mi nic nedáte?“ zeptal jsem se jí ze slušnosti ještě jednou, ale místo odpovědi ke mně přistoupili dva hranatí maníci v černých overalech s taktickými vestami nadtímy bezpočtem naprosto nepoužitelných hovadin. Stačil mi jeden pohled na jejich hrudníky a druhý na rukávy a bylo mi jasné, s kým mám tu čest. Tohle rozhodně nebyli vojáci. Neměli jedinou stužku z bojových operací, a že jich Unie v posledních letech vede požehnaně, žádnou specializaci, žádnou hodnost. Jen malou kokardu Evropské mládeže. Pro podobnou funkci je to konečně nejlepší vysvědčení. Tihle hošani měli za sebou asi tak dva roky zostřeného pionýra a deset lekcí karate nebo muai-thai. Ve tvářích se jim zračilo odhodlání, říznuté sebevědomím a nadřazeností panevropské rasy.

Nedivil jsem se jim. Na rozdíl od nich, já měl na sobě jen odrbanou pilotku a rifle, které už neviděly bezfosfátový prášek hodně dlouho. (Viděly ho vůbec někdy?) Uniformu mám doma ve skříni. Ne tu současnou, tečkovanou, jako když vyblijete hrachovku, ale hezky postaru černozelelou. Jim by to ale stejně už moc neřeklo. Po nezdařené secesi už žádní Visegradští neexistovali a na Hradčanech se místo prezidenta zabydlel komisař. Jim v té době mohlo být asi šest, takže si naše staré mundúry nemohli pamatovat.

Pokus o vystoupení z Unie se nezdařil pro, jak se říká, pošlapání práv ostatních, nesouhlasících členských států. Kdo si na to ale dneska vzpomněl? Po třech dalších hospodářských krizích, hyperinflaci, měnové reformě, která udělala ze všech kolem žebráky, po druhé afghánské válce, korejské krizi a té zábavné čínské provokaci, po níž se rozpadly Spojené národy...

Lidem byla nějaká Česká republika ukradená. Stejně jako spousta dalších věcí.

„Tak už se pakuj, šontáku,“ houkl na mě vyšší a svalnatější z nich. Obušek, kasr a v botě útočný nůž, blesklo mi automaticky hlavou. Zvyk je holt železná košile. Pak už jsem z rutiny obhlídl i toho druhého. Měl jen obušek. Asi pacifista...

„Hele, nesa...“ začal jsem, ale nedokončil. Sáhl!

Pak už to bylo ráz na ráz. Rotný Činčera nám v základním výcviku vždycky říkával, že to bylo rychlejší než nový gatě. Dobřej chlap. Smůla ale byla, že stál dva kroky od naší té sedmdesát dvojky, když si ji našel MILAN. Ani z něj toho moc nezbylo...

Bezpečák hekl dvakrát. Poprvé, když jsem ho přiměl udělat ve vzduchu otočku, a podruhé, když ji dokončil a třískl sebou o podlahu. Druhý sice ještě s klením rval ze závěsu obušek, ale já už byl na odchodu. Mě nikdo vyhazovat nebude...

Než se budovou sociálky rozezněly kvílivé tóny sirény, byl jsem ve vedlejší ulici a rval do odpadkového koše svoji bundu. Oplakávat ji nebudu. Stejně to byl asijský padělek, cenný jen tím, že je dneska tak těžké k nám něco zvenčí propašovat.

Bylo sice chladno a od úst mi stoupaly kotouče páry, ale pokud mě někdo bude popisovat, bundu zmíní jako první. Proto jsem si ji taky vzal...

Než jsem obešel blok, už jsem měl na sobě odrbaný kabát. Ten houmles ho už nepotřeboval. Zíral na mě matnými očima zevnitř papundeklové krabice, kde ho zastihla buď zima, nebo příliš velká dávka fetu. Osobně sázím na to druhé.

Vysypal jsem z kapes jeho poklady a dal do nich pro změnu ty svoje. Moc jich nebylo. Veteránská legitimace, průkaz euroobčana II. kategorie (do secese I. kategorie) a sedm eurovek a dvacet centů. Můj státní poklad v celé své kráse. Po chvíli přemýšlení jsem občanku hodil do kanálu. Po výstupu na sociálce už ji stejně nikomu ukazovat nemůžu – zavřeli by mě jako asociála do korekce a nepustili ven dobré tři roky. A to všechno bez soudu.

Přidal jsem do klusu. Jestli mě poldové nechtnou do půlhodiny, jsem v bezpečí. Pak je to přestane bavit a začnou se poohlížet po něčem snadnějším, obzvlášť když jediné, co je v této zemi na vzestupu, je kriminalita. Domů se za mnou hnát nebudou. Bydlet v ghettu má rozhodně pár nepopiratelných výhod. Ta největší ale je, že vás tam nikdo nenajde. Příliš mnoho lidí na příliš malé ploše. Pro policajty hotová noční můra. K tomu nulová evidence a chabá důvěra místních obyvatel ve státní správu. Pro někoho, kdo chce mít klid, ideální stav.

Přeběhl jsem silnici a ukázal prostředník několika nervózním řidičům, kteří můj slalom ocenili zuřivým troubením, a vmísil se do davu ghetáků, jak nám říkají lidé z lepší společnosti. Tedy ti z rezidenčních sektorů. Ghetáci byli vždycky pěkná směska. Asiati z doby, kdy ještě kvetla pracovní turistika a na povolení k pobytu nikdo nehleděl, Ukrajinci, zoufale se tvářící, že pocházejí odněkud jinud než ze země, se kterou máme už nějaký pátek jen příměří, a konečně místní zkrachovanci. Nezaměstnaní, flákači, ožralové a členové galerky a pak ještě já – demobilizovaný voják, který se nedokázal ani po všech těch letech zapojit do budování světlých zítřků pod hvězdnatým praporem. Takže jsem vlastně ode všeho trochu. Cizinec ve vlastní zemi, nezaměstnaný a flákající se ožrala. Kdybyste ale zažili a viděli to co já, divil bych se, kdybyste neskončili stejně. Z naší jednotky po návratu z Ruska zbyli jen dva muži. Já chlastám a ten druhý je už sedmý rok zavřený v léčebně a kouká do zdi. Pro mě nuda...

Před domem na mě rozverně halekala rozvětvená rodina sousedů z horního patra. Buď mě rádi viděli, nebo je tak rozjařily tři pomačkané petky od stolního vína, které se jim válely pod nohama. Jo, jo, těm je hej. Jich si úřady považují. Bodejť by ne, když tu zbyli jen oni. Všichni ostatní stihli zmizet do Kanady, když to ještě šlo, jen Gejzovi trvalo, než se rozhoupal, a když konečně sebral odvalu, Kanada přestala přijímat uprchlíky. Hlavně ty, kteří od nás prchali před exekutory. Měli totiž dost vlastních...

Závistivě jsem zíral na tlusté zlaté řetězy, které se jim houpaly na tučném krku. Z jednoho bych dokázal žít měsíc nebo chlastat týden. Mít dva, zvládl bych obojí. Jenomže to by nebylo nic pro mě. Já nebyl pozitivně diskriminovaná minorita.

S povzdechem jsem je minul a vběhl do baráku kde mě přivítala vůně domova – dusivý, čpavý puch ucpaných záchodů a zvolna tlejících odpadků, které zaplňovaly sklep, pach potu, moči, nemytých těl a bezuzdných vášní, které v neměnném rytmu noc co noc otrásaly obvodovým zdívkem. Na podlaze se válely jehly. Stačilo se jen sehnout a nabídnout si. Okamžitě k použití. Zdi zase střídavě pokrývaly kresby a skvrny různého původu, většinou lidského. Bylo lepší zavřít oči a stoupat. Z doslechu vím, že výtah nejede už patnáct

let, takže jsem to ani nezkoušel. Navíc si v jeho kabině zřídila provozovnu Esterka, taky sousedka. Rychlovka na stojáka za tři eura, orál za dvojku. Tripl grátis. Inu, sociální služby v praxi.

Zrovna jsem odemykal dveře, když na mě padl pruh světla z protějšího bytu. Zvědavě jsem se otočil a pohlédl na nového souseda. No, nového... Už tady žil asi rok, ale dnes jsem ho viděl podruhé. Nevypadal nijak výjimečně. Vysoký, štíhlý až šlachovitý, vlasy učesané staromódně na pěšinku. V obličeji nějaké vrásky, zato žádná tetování, piercing, a dokonce ani náušnice. Nebyť karmínového županu a košile s nabíraným fiží, považoval bych ho za obyčejného penzistu. Takhle to vypadalo spíše na starého anglického lorda z nějaké kostýmové komedie na holu. Holo bylo fajn, dokud mi ho před třemi lety neodnesl exekutor. Telka taky ušla, tu si ale odnesl loni pan bytný místo nájemného. Teď nemám nic, ale anglického lorda ještě poznám. Nebo někoho, kdo si na něj hraje...

„Dobrý den,“ pozdravil mě.

Slušelo se odpovědět. „Dobrej,“ pronesl jsem tedy a usilovně přítom v kapse hledal klíč od dveří.

„Pane Svátku,“ řekl stařec tiše, ale důrazně. „Jste pan Svátek, že?“ zeptal se mě a počkal, až přikývnu. Nevím, jak věděl, že ho nepošlu někam, ale já ho skutečně nikam neposlal. „Můžete na minutku? Mám tady láhev kvalitního vína a jednu prosbu...“

Kvalitní víno nebo okená, alkohol se nemá odmítat v žádné formě. Tak jsem klíč zase schoval tam, kde byl, otočil se na patě a nakráčel k tomu divnému chlapovi domů. Jsem už starý a něco jsem zažil, takže jsem se zneužití nebál, ale i tak mi někde vzadu v hlavě něco tiše klinkalo. Až časem mi došlo, že to byly výstražné zvonečky.

~ ~ ~

S poděkováním jsem přijal sklenici takřka až po vrch dolitou vínem a zvědavě se rozhlédl po sousedově bytě. Jedna místnost a jeden kuchyňsko-koupelňový kout s UV a kyslíkovou sprchou. Vybavení jako u mě doma, a přesto úplně jiné. Celý byt byl jiný. Nebyla to jen noclehárna, ten byt měl osobnost. Tady nestál nábytek z plastu potaženého dýhou. Nic z výprodeje nebo laciného obchodáku,

naopak. Tady na mě každá skříň, polička a křeslo doslova dýchaly prošlými věky. Pravé dřevo, pravá látka, žádná napodobenina. Jenom díky tomu, že pan Schwarz moc nevycházel ven a já byl, pokud vím, jeho první návštěva, tu nábytek ještě byl a on sám byl naživu. Domáknout se toho čímani z horního patra, nebylo by pravdou ani jedno.

A všude byly knihy. Pravé papírové. Vázané, brožované. Luxusní i úplně odrbané. Nové i zašedlé vrstvou prachu. Kniha vedle knihy. Řady ode zdi ke zdi a až ke stropu. Zůstal jsem na to civět s pusou doširoka otevřenou. S hlasitým cvakáním mi v hlavě naskakovala výsledná suma, kterou bych ve frcu utřil za všechnu tu nádheru kolem, kdybych se odhodlal souseda Schwarze vzít něčím po hlavě.

Jenomže já to udělat nechtěl. Místo toho jsem ho poslouchal, když mi vyprávěl nejdříve příhody z dob, kdy cestování bez povolení nebyl zločin, a pak děj svých oblíbených knih.

Kolik jsem vypil lahví? Fakt nevím. Schwarz si sotva cucnul z jedné jediné sklenice. Na mě tedy muselo zbýt to ostatní. Takže čtyři sedmičky...

Než jsem se odpotácel domů, dostal se soused k tomu, proč se mnou vůbec dával řeč. Musí nutně odjet a potřebuje něco pohlídat. Něco malého a zbytečného, ale jeho známý se pro to nejspíš brzy staví a on by byl rád, kdybych mu to v celku a bez problémů předal.

Kývl jsem na to jen tolik, abych se nevyvrátil ze židle, převzal malý, do hadru zabalený balíček a opatrně vyrazil k domovu. Když jsem se ve dveřích naposledy otočil, abych se rozloučil, Schwarz zrovna nehnutě zíral na své knihy a v očích měl pohled někoho, kdo si myslí, že to, na co se dívá, vidí naposledy.

Pak jsem našel klíč od bytu, dostal se dovnitř, doklopýtal k posteli a svalil se na ni tak, jak jsem byl. Dokonce jsem si ani nezul boty.

~ ~ ~

Noc pokročila a na chodbě domu konečně panovalo ticho. Přítmi rušilo jen poblikávání unavené žárovky. Schodiště, spirálovitě se vinoucí kolem výtahové šachty, stoupalo mezi jednotlivými patry, míjelo tmavé obdélníky dveří i vytrhané skříňky hydrantů.

Muž v dlouhém plášti opatrně překročil nehybné, rozvalené a chrápající tělo a pomalu vystoupal do druhého patra. Tam se zastavil a sundal si tmavé brýle, které měl celou dobu na nose, a zasunul je do náprsní kapsy černého saka. Pak si zamyšleně urovnal uzel tmavé, ručně malované hedvábné vázanky tak, aby byl přímo uprostřed mezi špičatými hroty límce košile, a kývl na společníka.

Ten přikývl a pomalu vyrazil po schodech za ním. Cestou se dotkl sluchátka zastrčeného v levém uchu a zašeptal: „Je to čtvrté patro. Byt číslo patnáct, jméno Schwarz.“

„Hlášení?“

„Sledka nic. Dneska se nehnul z domu. Příkaz k prohlídce opatřen, databáze policie upravena. Právě ohlásili tři loupeže na opačném konci města. Máme osm minut...“

„Naše týmy?“

„Na místě. Zajišťují celou oblast.“

Spokojeně se pousmál a pak sáhl do kapsy pro satelitní mobilní telefon s kódovaným přenosem dat. Na rozdíl od společníka nedával přednost hypermoderním novinkám, ale klasickému vybavení nevyžadujícímu zásah do neurálního rozhraní. „Tady Trojka,“ oznámil suše, poté co na klávesnici stiskl jedničku. „Jsme na místě.“

„Kdo je s vámi?“ ozvalo se ze sluchátka.

„Jen Pětka a venku dva záložní týmy,“ odpověděl a pak, když k němu dorazila slova nadřízeného, se neubráníl úsměvu. „Ano, samozřejmě...“ řekl jen a vrátil přístroj zpátky do kapsy.

„Máme povolení k akci,“ oznámil kolegovi. „Standardní procedura, v případě potřeby přecházíme na modrý kód.“

Pětka beze slova hmátl pod sako a vytáhl odtamtud pistoli. K závitu na hlavní začal připevňovat robustně vyhlížející tlumič. Poté zkušeným pohybem natáhl závěr a vehnal do komory první z patnáctky zrcadlově lesklých nábojů. Bylo to tak rychlé, že jen on si dokázal všimnout, že náboj měl kulku zdobenou temně rudou sítí symbolů a znaků. Stejně jako čtrnáct zbývajících...

Když dorazili před dveře ozdobené oprýskanou jedničkou a pětkou, zaposlouchali se do zvuků vycházejících zpoza nich, ale nezaslechli nic, co by je mohlo ohrozit.

Kývli na sebe. „Až po vás,“ pronesl Pětka a pobaveně sledoval, jak si Trojka hraje s paklíči, dokud zámek vstupních dveří poslušně necvakl. Elektronické zámky jim nedokázaly vzdorovat ani pár vteřin. Ty mechanické ale chtěly čas, zručnost a trénink. Toho se jim naštěstí dostávalo pozhnaně.

Dveře se pootevřely, ale jen nakolik jim to dovolil bezpečnostní řetízek. Pak se jejich pohyb zastavil. Trojka zaklel a ramenem zprudka vrazil do dveří. Řetízek praskl a několik jeho článků přistálo na podlaze. Dveře s hlasitým třesnutím narazily do zdi. Dřevěný věšák, stojící v předsíni, se v piruetě otočil a s hlasitým křápnutím skončil na zemi. Víc hluku ke vzbuzení nevhodné pozornosti už nebylo třeba.

Pětka zaklel a s pistolí ve střehu vskočil do bytu. Trojka dlouho nepřemýšlel a hmátl pod plášť, kde v podpažním pouzdře ukrýval zbraň. Za ty roky už byli sehraný tým a věděli, kde je jejich místo. Vzájemně se kryjíce, postupovali dovnitř. Byt byl ale na nějakou past nebo přepad ze zálohy malý. Toaleta, UV sprcha a pak už jen pokoj spojený s kuchyní.

Informátor měl pravdu. Jejich cíl tam skutečně byl. Dvojice velkorážních hlavní se usadila na přímkách protínajících jeho čelo.

„Jdete pozdě,“ přivítal je pevným, ale unaveným hlasem. Seděl v křesle, se starobyrou lampou v zádech, a na kolenou mu ležela kniha. Pak, jako by si uvědomil nepatřičnost situace, knihu zavřel, aniž by použil záložku, a odložil ji na stolek. „Škoda, už ji asi nedočtu...“ pronesl sám pro sebe.

„Kde je?“ zeptali se ho unisono.

Ramena pod těžkým sametovým županem poskočila nahoru a zase dolů. „Nepředstavíte se?“ zeptal se jich místo odpovědi. „Kdysi to bývalo dobrým zvykem.“

„Já jsem Pětka,“ představil se první a pak ukázal na společníka: „A tohle je Trojka.“

„Takže nanyňky. Jaká čest pro mě, starého muže, že na mě Radecký poslal své nejlepší muže. Tedy třetího a pátého z nejlepších. Kde jsou ti ještě lepší? Pánové čtyřka, dvojka a jednička? Neměli čas?“

Rysy Trojkovy tváře se stáhly do nepřátelské ledové masky. „Víte dobře, co se s nimi stalo a kdo je má na svědomí.“

„Žádná škoda...“ utrousil stařec, ale v jeho hlase nebyla ani stopa po zlobě. Jako by to bylo jen konstatování.

„Marníme čas,“ přerušil ho Trojka příkře. „Kde to je? Dejte nám to a budete žít. Radecký nemá nic proti Knihovníkům, a už vůbec ne proti vám, poslednímu z nich.“

„Radecký možná nemá nic proti Knihovníkům, ale co Knihovnici?“ odvětil stařec posměšně. „Povím vám, jak to je. Knihovnici toho mají proti Radeckému, Woznilovi, Kruppovi a dalším z té vaší bandy hodně. My střežíme tajemství, vy jen svou moc, fondy, koncerty, holdingy, vlády a parlamenty. Ovládáte lidi, jejich životy a sny, a chcete ovládat celý svět, a dokonce i to, co je za ním.“

„Stačí jen Prolnutí,“ odušil Pětka, ale když na sobě ucítil nesouhlasný pohled svého kolegy, rozpačitě se stáhl.

„Prolnutí...“ zareagoval Knihovník zamyšleně. „ano, to věřím, to by vám určitě mohlo stačit. Já tady ale bohudík nejsem proto, abych sloužil Lóži...“

„Dejte nám to,“ řekl znovu Trojka. „Nenuťte nás k násilí. Mučení patří do jiného století. Buďme prosím moderní...“

„Jedy také patří do minulosti, že ano?“ odvětil stařec a v očích se mu zlomyslně zablesklo.

„Jedy? Vy jste si vzal jed?“ vyhrkl Trojka zostra a hmátl do kapsy pro telefon. „Zavolám *Medihelp*. Budou tu do pěti minut.“

Zavrtěl hlavou. „Pozdě. To už nebudu naživu. Jed napadá nervovou soustavu. Necítím nohy a za chvíli nebudu moci pohnout ani rukama. Nakonec jed zasáhne i můj mozek. Dostali jste mě, ale jestli z toho něco budete mít, to je jiná...“

Trojka si povzdechl. „Vaši předchůdci byli stejně zatvrzelí.“

„Jestli to má být pochvala, jsem poctěn.“

Muž v dlouhém plášti s vážnou tváří přikývl. „Ano, byla to pochvala. Svým způsobem. O tělo jste se tedy již stihl postarat. Stejně jako o tu věc, pro kterou jsme sem přišli. Dobře. Když se tedy nemůžeme podívat do vašeho mozku a vzpomínek, můžeme udělat jedno – postarat se o vaši duši.“

Knihovníci se prý dokáží znovu narodit, že? Jste anomálie a já se, když už nic jiného, postarám alespoň o toto. Jeden člověk, jeden život. Tak to bylo psáno. To byste jako Knihovník měl vědět...“ dodal uštěpačně. „Takže jsem si na vaši počest nabil speciální náboje. Stříbro a trocha té vaší magie, však to znáte...“

Stiskl spoušť. Výstřel byl stěží hlasitější než lusknutí prsty. Z konce tlumiče vyrazil krátký záblesk světla mířící k čelu nehybně sedícího starce. Závěr při pohybu vzad vyhodil do vzduchu lesklou, kouřící nábojnici. Nestačila ani opsat oblouk a Trojka ji už s vítězoslavným úsměvem uchvátil do dlaně.

Pak pohlédl na tělo zhrouceně ležící v křesle, s hlavou nepřírozeně vyvrácenou dozadu, a potom se zjevným zadostiučiněním vložil nábojnici zpátky do kapsy.

„Radecký nebude spokojený,“ odušil Pětka.

„To nebude,“ přitakal Trojka. „Zavolej týmy. Jestli je tu ta věc ukrytá, chci ji mít. Ať to tu obrátí vzhůru nohama...“

Pětka jen přikývl.

~ ~ ~

Zpočátku jsem měl pocit, že někdo klepe na dveře. Otevřel jsem jedno oko, pak druhé. Potom jsem se s hekáním vymotal z příkrývek. Kdo to jen může být? Vždyť je ještě noc!

Potácivě jsem se vydal ke dveřím.

Ty mi najednou vylétly vstříc, a to včetně podstatné části zárubní. Naštěstí dopadly na zem přede mě, ale i tak. Byly bezpečnostní, vyztužené a pořádně zpevněné proti vyrazení. V letáku říkali, že vydrží i náraz středně velkého tanku, ale jak by se dostal středně velký tank do pátého patra? Po schodech?

Když jsem si překvapeně protřel oči, v obdélníkovém otvoru, který mi nyní nahrazoval dveře, stáli dva maníci s beranidlem. Žádný tank. Jen obyčejný kovový špalek s úchyty po stranách. Dokonce ho ani nepoháněl atomový reaktor. Asi bych ty dveře reklamoval, kdyby události v tu chvíli nenabraly děsivě rychlý spád.

„Stůj!“ začali na mě ti dva ječet, zatímco odhazovali beranidlo a zpod dlouhých kabátů vytahovali pistole. „Policie!“ pokračovali v křiku, ale kvéry, co na mě vytahovali, rozhodně služební nebyly.

Krize nekrize, u policie se nikdy ráže .50 moc nenosila. Ještě tak u protiletadlovců...

Přesto jsem zůstal stát. Stejně nebylo kam utéct. Místo obligátní žádosti o doklady jsem byl složen na podlahu. Proč teda křičeli, ať stojím, blesklo mi hlavou, když se mi do tváře zaryly dlaždičky. Obrácené pořadí úředního postupu mi na rozdíl od dopadu na tvrdou podlahu dech nevyrazilo. Čekal jsem želízka a poučení o právech. Místo toho mě v zátylku zastudilo studené ústí hlavně.

„Co... co chcete?“ bylo jediné, co se mi podařilo ze sebe dostat.

„Znáte Karla Schwarze?“ padla první otázka evidentně k věci.

Vzhledem k pistoli tlačící se mi mezi krční obratle jsem odpovéděl promptně: „To myslíte souseda? Jo, toho znám. Proč?“

„Ptát se budu já!“ zazněla odpověď. „Mluvil jste s ním dnes?“

„Jo... mluvil,“ řekl jsem mu, když jsem si poskládal dohromady alkoholem neprosáknuté střípky vzpomínek na naše společné večerní posezení.

„Dal vám něco?“

Aha, tak odtud vítr vane, blesklo mi hlavou. „Ne, proč by měl? Sotva jsme se minuli na schodech. Já pozdravil jeho a on mě. To je všecko. Požádal mě, ať mu zalívám kytky, že bude nějakou dobu na cestách...“

„Prohlédneme váš byt, a jestli jste nám lhal, tak...“

„A soudní příkaz máte?“

Úder do zátylku mě vrhl proti podlaze, od které jsem dostal druhý zpátky. Zatmělo se mi před očima. Tohle sice ten požadovaný příkaz nebyl, ale svoji váhu to mělo. Na další námitky jsem se pro prokousnutý jazyk nezmohl.

Zatímco jsem na podlahu plival krev smíchanou se slinami, muž začal s prohlídkou. S úklidem se ale nezdržoval, prostě jen začal moje věci vršit na jednu hromadu uprostřed obýváku.

Pak jsem zaslechl z patra nad námi křik. Tam je vždycky spousta křiku, ale jestli k nim dorazil stejný chlápek jako ke mně, tak byl křik to poslední, co ze sebe sousedi měli dostat. Tohle nebyla unavená ženská ze sociálky...

Jim to ale nedocházelo a křik se stupňoval a stupňoval, až schodištěm otrásl výstřel. Jeden, dva, pauza, tři, čtyři. Takhle střelejí

hoši se speciálním výcvikem. Na každý cíl dvě rány. Jistota zabití. No, vzhledem k počtu mých sousedů tam ale s běžnou pistolí nepochodí. Na dvoupokojový byt jich tam totiž bydlí opravdu hodně...

Několik dalších výstřelů mě přivedlo k závěru, že se ten, ehm, policajt opravdu snaží situaci zvládnout. Pak se mi do uší zařízlo nekompromisní *trrrrrrrt* a křik utichl.

Kurva! Tohle nebyla policie ani náhodou. Byl jsem v rukou šílenců, masových vrahů nebo obou nastíněných variant najednou.

„Do prdele!“ zaklel chlap, co mi klečel na zádech. „Moc brzo!“

Moc brzo? Co to má jako znamenat? Že nás chtěli všechny tak jako tak odrovnat? A proč?

Pokusil jsem se pomalu zvednout ze země. Chlap mi zrovna vysypával zásuvky psacího stolu, jednu na druhou. Možná si mě nevšimne.

Bohužel všiml.

On měl kvér, já ne. On stál, já ne. Chtělo to trochu srovnat šance. Tak jsem mu šel po nohou. Dobře umístěný kop do kolene už složil větší řízky, ale tady jsem se přepočítal. Jsem rychlý, to říkám při vši skromnosti, ale reakce toho chlapa mě překvapila. Jednu chvíli ještě stál tam, kam jsem mířil, a během mrknutí oka byl najednou o metr vlevo a jeho bota s hrubým vzorkem mířila k mé tváři. Taky jsem se snažil uhnout, ale když dopadla, byl jsem pořád tam, kde čekal, že budu.

Úder mě zvedl z podlahy a ve vzduchu překulil. Ze všech sil jsem se snažil udržet rovnováhu. Dopad na všechny čtyři byl v tomto směru docela úspěch.

Chlap ale nemeškal a už byl zase u mě. Tentokrát na dosah. Hmátl, nadzvedl, přidržel. To vše během zlomku vteřiny. Pak přišel úder. Pěst mě zasáhla silou beranidla přímo doprostřed hrudi, vyhodila mě z chodby, bytu a nakonec i patra, protože mě nezastavil ani okraj schodiště. Skutálel jsem se v jeho pozvolně klesající spirále do přízemí.

Zastavil jsem se až o několik nablýskaných vysokých bot. Vojenské nebyly. Zato k nim patřily černé taktické uniformy, přilby, kukly přes obličej a žluté nápisy POLIZEI na neprůstřelných vestách.

Konečně někdo, u koho vím, co od něj můžu čekat, stačil jsem si spokojeně pomyslet, než mi mezi očima přistála tonfa a poslala mě na samé dno bezvědomí.

~ ~ ~

Artur Radecký vrátil starobyle vyhlížející telefonní sluchátko zpátky do vidlice a pomalu se zase opřel do hlubokého koženého křesla, které mu za širokým mahagonovým stolem nahrazovalo trůn.

Dlouhý kubánský doutník už nějakou dobu bez povšimnutí dýmal v mramorovém popelníku a zbyla z něj tudíž stěží třetina. Když si toho všiml, vzal ho do ruky, nerozhodně promnul mezi prsty a pak jeho žhnoucí špičku rozmrzele zatlačil proti dnu popelníku. Osmdesát euro bylo kvůli jeho nepozornosti ve vteřině zničeno. Utěšovaly ho jen dvě věci – doutník si mohl odepsat z daní a jeho finančnímu impériu patřila půlka bývalé Kuby, včetně továrny na doutníky. Ztráta osmdesáti eur, jejichž kurs kolísal víc než tlak staré ženy, se dala přežít...

„Nenašli to, že?“ zeptal se ho tělnatý muž pohodlně rozvalený v nedaleké lenošce, který na rozdíl od něj spokojeně dál potahoval ze svého doutníku. Jen málokdo si k němu mohl dovolit mluvit takhle a ještě méně z nich to mohlo udělat beztrestně. Herbert Krupp mezi ně ale rozhodně patřil. On a ještě dalších pět členů Lóže.

„Právě prohledávají dům. Drobná obtíž, nic víc. Ministr vnitra už volal policejnímu prezidentovi. Poskytují nám naprostou součinnost. Jako obvykle... Terorismus je už několik desítek let tak mocným zaklínadlem, že díky němu můžeme požadovat v podstatě cokoliv.“

Herbert Krupp chápavě přikývl. „V mém lénu to není jiné. Hlavní je držet many pevně v ruce. Politiky, úředníky, soudce, policisty, člověk musí myslet na tisíc věcí najednou a nejméně tolik věcí si musí i sám hlídat. Ještě štěstí, že se Knihovník rozhodl zůstat v Čechách. Ty jsou ve vašem dominiu už celé věky. Kdyby se nám nepřátelé začali ukrývat v Ruskoasijské federaci, měli bychom s tím mnohem více práce. Vorové a oligarchové nám tam sice jdou na ruku, ale mají vlastní hlavu a neudělají ani krok zadarmo...“

„Musel to schovat někde blízko,“ pronesl Artur Radecký zamyšleně, jako by svého společníka ani nevnímal, „moc času na to

neměl. Překvapili jsme ho, a proto už nestihl utéct. Podle předběžných výsledků pitvy si vzal nějaký neurotoxin. Je to něco nového a prý to naprosto znemožní scanning mozku post mortem. Hodně nebezpečná novinka... Trojka už ho odstranil z přediva reality, takže návratu pana Schwarze se pro příště nemusíme obávat. Teď už jen zbývá pořádně to tam překutat a zjistit, kam to schoval. Agenti začali s výslechy svědků...“

„A co pak? Je to velmi ožehavá situace. Svědky nemám rád...“

Radecký přikývl. „Bude o ně postaráno. Stejně jako o důkazy naší přítomnosti. Máme už vhodný objekt. Je to oportunista, sociální příživník a notorický potíživista. Teď k tomu všemu s naším přispěním i terorista. Noviny si na něm smlsnou. Budou mít masakr, psychopata i motiv, který bude poutat zájem čtenářů několik měsíců a naši spřátelení ministři budou opět moci z rozpočtů okolních států požadovat další miliardy na boj proti ničemnému terorismu, z nichž se dobrá polovina jako obvykle rozplyne v našich soukromých projektech...“

„Jenom to najít,“ podotkl Herbert Krupp. „A co ti druzí? Máte nějaké informace o jejich aktivitách? Zabití Knihovníka jim určitě nemohlo uniknout.“

„Neuniklo. Můžeme čekat přepadové komando. Dobrá zpráva je, že už asi jen jedno. Minule měli velké ztráty, ale v jeho čele určitě bude Sirahh.“

„Ta čubka ještě žije?“

Artur Radecký pokrčil rameny.

~ ~ ~

Když jsem se probral, zjistil jsem, že sedím na úzké lavici, mám na sobě oranžový overal a místo opasku píd' širokého medvěda, od kterého vedly štíhlé kompozitové řetízky k mým zápěstím i kotníkům.

Nějaký zdravotník mi právě z předloktí vytahoval jehlu proklatě velké stříkačky a naproti si do štíhlého kufříku ze syntetické kůže balil papíry nějaký muž v obleku.

„Takže to by bylo,“ pronesl, když si všiml, že jsem vzhůru. „Váš výslech dopadl přesně podle očekávání a myslím, že až do přelíčení nebude třeba jeho doplnění.“

„Přelíčení?“

Věnoval mi nechápavý pohled. „Myslíte ten dotaz vážně, nebo se snažíte vytvářet dojem, že vám nedochází důsledky vašich činů? Jsem váš obhájce ex offio a podobnou obhajobu bych vám tedy nedoporučoval. Konečně, už jste se kvalifikovaně doznal a vyjádřil lítost nad svými skutky. Proč to tedy nyní měnit...“

„Doznal se? A k čemu? To jste se zbláznil?“ vyjel jsem po něm. „Nebo jste mě nacpali nějakýma drogama?“

Zavrtěl hlavou. „Ty by přece šlo najít ve vaší krvi. Bylo by to nezákonné. Proto se přece jako obhájce účastním vašeho výslechu. Jsem vaše pojistka zákonnosti.“

Konečně jsem měl možnost pohlédnout mu pořádně do očí. Jeho rozšířené zornice a kelímek nedopité kávy mě nenechaly na pochybách, co se tu ve skutečnosti odehrálo. Ne mě, ale jeho někdo zřeteloval. Opravdu si myslel, že se účastnil výslechu, během kterého jsem se doznal k bůhví čemu, a u soudu to v klidu dosvědčí. Ksaku!

„Můžete mi alespoň zopakovat, co jsem měl udělat?“

„Co všechno?“ zavrčel na mě, zatímco začal z kufříku vytahovat tučně vyhlížející listinu.

Položil ji přede mě. Opravdový papír! Zamrazilo mě. Banality se už léta dělají elektronicky. Pak jsem se zaměřil na obsah a už mě nemrazilo. Na zádech jsem měl tlustou krustu ledu. Vražda, vražda, vražda. Pro záplavu jmen jsem brzy ztratil přehled o počtech, ale i tak to vypadalo na celý dům. Chtějí mi přišít, že jsem vyvraždil všechny partaje. Pak jsem si všiml zhářství, terorismu a ohrožení politických zájmů Evropského společenství. Už teď jsem byl mrtvola a injekce kyanidu do žíly bude jen formalita...

Nechal jsem advokáta odejít a už se ho na nic neptal. Bylo to zbytečné. Pak si mě vzali do parády poldové. Otisky, biometrické údaje a kompletní sken mého identifikačního čipu, který jako každý věrný občan Unie nosím pod kůží. Aniž bych řekl jediné slovo, měli mí vyšetřovatelé kompletní přehled o mém životě za posledních několik měsíců. Kam jsem jel, co jsem koupil, s kým mluvil. Čip

v mém těle a čtečky rozeseté všude po městě byly dokonalými špiony.

Potom mě odvedli do cely. Naštěstí to byla samotka. Historiky o svalnatých černých spoluvězních a společných zážitcích ve sprše bylo to jediné, co mi opravdu nahánělo strach. Místo volby, jestli tu chci být za taťku nebo za mamku, přede mě bachař hodil svazek blikajících fólií s čerstvými vydáními novin a nechal mě, ať se ponořím do hlubin beznaděje. Odevšad na mě totiž společně s mojí podobiznou křičelo, že jsem zabil spoustu lidí a že jsem se své běsnění pokusil zakrýt žhářstvím – a to jen proto, že mě sousedi načapali při sestavování špinavé bomby, kterou jsem chtěl zamořit celé město. Soud ještě neproběhl, ale o mé vině už nebyly žádné pochybnosti. *Doznání! Doznání!* křičely na mě tučné titulky, tak jsem tu plastovou snůšku žvástů hodil na podlahu. Proč si kazit zbývající dny života, když už jich moc nebude?

~ ~ ~

Kavárna na malém ostravském náměstí nedaleko soudní budovy byla příjemným a tichým místem, kde se dal strávit celý den a nikomu to nepřipadalo divné.

Dívka v dlouhém koženém kabátu si přehodila nohu přes nohu a nechala tak vyniknout elegantní křivku své siluety. Do popelníku odklepla dlouhý stvol popela, ve který se, zatímco telefonovala, proměnila její cigareta. Pak si zapálila druhou. Za dobu, kdy tu tak seděla, odrazila již tři pokusy o přisednutí si. V jednom případě dokonce s mrazivým smíchem.

Čekala a přemýšlela. Ten starý lišák se jim opravdu celý rok schovával doslova pod nosem. Byla škoda, že ho nakonec dostali ti zatracení Křemíci. Kdyby padl do rukou jejím lidem, byl by na tom lépe. Přinejmenším by žil. Nevěděla sice kde, ale žil by. Její představení rozhodně nebyli takoví blázni, aby zabili posledního žijícího Knihovníka.

Ted' se musela rozhodnout, co dál. Jestli byl Knihovník mrtvý, tak si rozhodně svá tajemství nevzal do hrobu a někde tady běhá jeho učedník, nebo dokonce tovaryš. A co bylo ještě důležitější, někde také ukryl to, co měl ve své správě. To, po čem šli Křemíci i oni. *To!*

Dům, v němž agenti Lóže udělali razii, byl nyní obehnán kordonem policejních aut a omotán kilometry výhrůžně blikající pásy varující před neoprávněným vstupem. Dostat se do něj bylo v tuhle chvíli mimo její možnosti. Až se objeví Rybák, možná se o to pokusí, ale bez něj by to byl nepřiměřený risk. S policejními hlídkami si hlavu nelámala, ale Agenti tam mohli nechat spoustu sond a nanočidel a ty dokázal obelstít jen on.

V kapse jí náhle zavibroval komunikátor. Vytáhla ho na světlo a z displeje zjistila číslo volajícího. S úlevou si oddechla a hovor přijala.

„Ano?“ pronesla a pak si vyslechla jedinou větu, po které volající zavěsil. Byla to ale tak důležitá věta, že se několika dalšími stisky tlačítek spojila s elektronickým bankéřem a jeho prostřednictvím odeslala na informátorův účet slíbenou částku.

Pak z paměti telefonu vyvolala přehled posledních hovorů. Po zvolení správného přístroje přiložila k uchu. „Dnes v jednu,“ pronesla.

Nečekala na odpověď a hovor ukončila. Potom vstala, na stolku nechala několik bankovek a pomalu a znuděně odcházela pryč. Bylo to však pouze zdání. Jen pár kroků od kavárny odhodila do odpadového koše simkartu vylovenou z útrob komunikátoru a o ulici dál se stejně zbavila i samotného přístroje. Ani jednoho si nikdo nevšiml...

Počítače Křemíků monitorují všechny hovory. I tento najdou a podrobí analýze. Časem, až budou vyšetřovat, co se tu vlastně stalo... stane. Pak se budou snažit zaměřit kartu nebo telefon. Při tom pomyslení se pousmála. Budou mít smůlu. Najdou je u nějakého bezdřáka nebo na městské skládce pod pěti metry odpadků. To hledání jim nezáviděla.

~ ~ ~

I když jsem už byl v podstatě odsouzený a popravený, policie se mnou musela absolvovat ještě několik nezbytných formálních cest. První z nich vedla k soudu, který měl rozhodnout o mé vazbě.

Advokát se omluvil pro nějaké neodkladné jednání, za které mu jiný klient, na rozdíl ode mě, asi vysolil palmáře na dřevo, a tak jsem

pochopil, že to bude jedna z nudných formalit, se kterými nic nezmůžu.

Nechal jsem se, děláje malé krůčky jako gejša, dostrkat do antonu. Tam jsem se v doprovodu dvou zakuklenců usadil, byl přikurtován a zaměřen brokovnicemi, které si na mě ti dva přichystali. V uzavřeném prostoru není lepší zbraně, a tak jsem se rozhodl chovat slušně.

Provoz byl jako obvykle příšerný. Špička ve městě začne někdy před polednem a nepoleví až do večera. Sunout se centrem v autě bez klimatizace byl děs – a to jsem na sobě neměl černou kombinézu, neprůstřelnou vestu a pletenou kuklu s otvory na oči a ústa jako oni.

Trvalo to nekonečně dlouho, ale nakonec jsme najeli na čtyřproudovku a jízda se stala o něco živější. Když se nic nestane, dorazíme k soudu přibližně za patnáct minut.

Když se nic nestane...

Když...

V tom okamžiku mě oslepilo neskutečně intenzivní světlo a do uší se mi zařizlo skřípání na kusy trhaných plechů a kvílení brzd. Pak kabina s řidičem a přední část skříňové nástavby prostě zmizely a neovládané auto se rozhodlo ukončit existenci v několika efektních kotrmelcích.

Přikurtovaný za ruce i za nohy jsem sebou bezmocně plácal v prostoru a sledoval, jak dva neukotvení policajti střídavě plachtí vzduchem v parodii na stav beztlíže nebo narážejí do stěn.

Po pátém kotrmelci jsem se praštil do hlavy a přestal to počítat. Někdy v té době kolem mě prolétl nechutný temně rudý chlístavec krve smíchané se slinami. Marná věc, pletenina není kevlar a člověka od obličeje na kaši neochrání...

Když jsme se konečně zastavili, svět ustrnul ve chvíli ticha. Potom kolem nás prosvištělo první auto a pak další. Ani jedno nepřibrzdilo, natož že by zastavilo.

Opatrně jsem zacloumal pouty, ale bylo to marné. Znuděně poblíkávající dioda byla pořád červená. Škoda, chvíli jsem si bláhově myslel, že je třeba udolaly ty kotrmelce a já budu volný.

Vedle mě se začal ze země se sténáním zvedat jeden z mých strážců. Druhý se na podlaze trásl v neovladatelných křečích a z úst

mu vytékala tenká stružka jasné krve. V šoku z vnitřních zranění nevnímал nic z toho, co se kolem něj dělo. Obavy jsem si o něj ale nedělal. Policejní antony jsou přímo napojené na Galilea a jsou vybaveny záchrannými bójemi. Za pár minut tu bude lítačka s *Medihelpem*. Když bude mít štěstí, přežije.

Náhle se zadní dvoukřídle dveře vedoucí do nástavby prudce rozlétly. Pomoc tedy přišla mnohem rychleji, než jsem čekal. Možná jsme měli eskortu. Ostatně, když jsem ten nebezpečný terorista...

Jediný pohled na osoby zachránců mě ale rychle vyvedl z omylu. Tohle rozhodně nebyli ani policisté, ani lapiduší. Kožené a ocvočkované bundy ověšené řetězy, dlouhé stříbrné nebo medově zlaté vlasy a bezpočet náušnic a piercingu připomínajícího kovové uhry. A špičaté uši. Špičaté uši?

Připomínali mi metalisty z hola pro pamětníky. Nebo punkery. Ale jen do okamžiku, kdy jeden z nich vytáhl něco nepříjemně připomínajícího meč a rozsekl tím poldu zvedajícího se z podlahy na dva kusy, kevlar nekevlar. Než jsem se stačil vzpamatovat ze šoku, další metalista zaklekl druhého, již bezvědomého poldu a zručně mu podřízl hrdlo.

Teď přišel můj čas. Už jsem to kdysi zažil. Vlastně jsem to zažil častěji, než bych chtěl. V druhé afghánské se zajatci nebrali...

Strach jsem necítil, jen únavu a rozčarování. Každý chlap by chtěl raději umřít v devadesáti umilován dvěma osmnáctkami, ale jen několika se to podaří. Neudělám jim tu radost a nebudu je prosit o život. Dokonce ani nezavřu oči. Až do konce jim budu zírat do těch jejich, až se jim navěky propálím do duše.

Najednou se do kabiny vhoupla dívka. Nebo žena. Z její tváře se dal věk odhadnout jen těžko. Pozitivní bylo, že neměla žádný piercing, a dokonce ani tetování a rituální jizvy. Její kabát byl z pravé kůže a byl proklatě značkový. Podle toho, jak jí bijci okamžitě udělali ve voze místo, mi bylo jasné, kdo tu velí.

Přistoupila ke mně, a aniž by mi věnovala jediný pohled, dotkla se zkusmo mých pout, pak se obrátila na někoho, kdo zatím čekal venku, a tiše pronesla: „Rybáku, pojd' sem.“

Během zlomku vteřiny se vedle ní zhmotnil muž ve vytahaném tričku popsaném nějakými nápisy, ověšený několika tucty přívěsků

z kůstek, peříček a pomalovaných kamenů. Hmátl do ošoupané ledvinky, která mu visela pod kulatícím se břichem, a vytáhl z ní píd' dlouhou sněhobílou větvičku. Když se jí dotkl pout a něco zamumlal, červená barva diody se změnila na zelenou.

Byl jsem volný. Stačilo jen pohnout rukou a čelisti pout by od sebe odskočily. Jenomže já to v tu chvíli vůbec nedokázal udělat. *Co... co to... ksakru...* bylo asi tak to jediné, na co se můj mozek zmohl.

„Může to být on?“

Rybák si mě změřil zkoumavým pohledem. „Cítím z něj Konráda. Nějak na něm zapracoval. Možná není jeho nástupce, ale jen kurýr. Chtělo by to víc času na hloubkovou psychosondu...“

Najednou mě ženská popadla za rameno a bylo to, jako by mě uchvátil robotický manipulátor z nošovické továrny na bévépéčka. Poslušně jsem se postavil a nechal dostrkat ven na silnici. Kolem nás bez povšimnutí projížděla vozidla, jako by pohled na policejní auto s ustřeleným předkem a na chlapa, který měl přes rameno přehozenou bazuku, bylo něco běžného. Jenomže nebylo. Dokonce ani na ostravské poměry.

„Clona už dlouho nevydrží,“ pronesl náhle k ženě Rybák. „Blokují jejich senzory, ale jsou silní. Brzy zjistí, co se stalo, a někoho sem pošlou. Musíme zmizet.“

Přikývla a pak na mě poprvé od našeho setkání promluvila: „Půjdeš se mnou človíčku,“ bylo jediné, co mi řekla, ale její hlas mě zasáhl, jako by to byla jediná věc, pro kterou jsem se narodil. Otrásl jsem se nechutí. Takovou psychomasáž si nedovolili ani podomní prodejci vysavačů...

„Máme, co chceme,“ zavolala na ostatní. „Takže je čas se odtud vypařit, než sem dorazí Křemíci.“

Konečně jsem si je mohl pořádně prohlédnout (a spočítat). Byl jich rovný tucet. Na armádní nebo záškodnické komando to bylo docela dost. Profíci si vystačí s pěti muži. Tady ale bylo deset borců pro špinavou práci, velitelka a divný kouzelník. Trochu jsem se tomu názvu vzpíral, ale jak chcete nazvat chlapa, který otevře elektronicky zajištěná pouta kusem větve? Co to je proboha za lidi a pro koho dělají?